

UNIVERSITÄTS-
BIBLIOTHEK
PADERBORN

Augusti Buchneri Orationes Panegyricæ

Buchner, August

Cliviæ, [1668]

IX. In fun. Mauritii Blumii, Medicinæ Doctoris & designati Prof. P.

[urn:nbn:de:hbz:466:1-69483](https://nbn-resolving.org/urn:nbn:de:hbz:466:1-69483)

in deducendo & comitando hęc Viri Clarissimi funere tam sedulam atqve prolixam operam posuistis. Pro quo summo in se collato beneficio (siquidem, ut sapientes existimant, solennitates exequiarum, viventium magis solatio, quàm ut subsidio mortuis sint, inventæ sunt,) afflictissima, & tot consecuta vulneribus mater, nec non fratris infelicissimi, quos in hac ipsâ coronâ, squalentes lacrimis, & vultu ipso ingentem dolorem animi testantes, primo loco adstare cernitis, singulares agunt & habent gratias. Vobisqve universis ac singulis officia sua ac studia prolixè deferunt & pollicentur.

ORATIO IX.

IN FVNERE

MAURITII PLUMII,
MEDICINÆ DOCTORIS ET DESIGNATI
PROF. PUBLICI.

RECTOR MAGNIFICE,

Reverendi admodum, Nobilissimi, Amplissimi, Excellentissimi, Clarissimi & Prudentissimi Viri, nec non Juvenes & literis & moribus ornatissimi &c.

PRæclarè prorsus atqve ex dignitate vestri cujusque ordinis factum est, quòd in exornando & honestando funere, quod Viro Clarissimo & Præstantissimo, MAURITIO PLUMIO, Medicinæ D. & designato Prof. publico, modo duximus, nulli nec operæ nec studio parcere voluistis. Comitati fuistis ejus exanguè corpus longo ordine, quum paucis ante horis id ex his ipsis ædibus efferretur: interfuistis concioni funebri, & divina non tantum oracula, quæ ibi audire licuit, sum-

summâ reverentiâ excepistis; sed & verissimis defuncti laudibus benivolè applausistis. Deinde quum dormitorio suo commendaretur, quidquid de BLUMIO nostro mors præter nomen reliquum fecerat, vestro minimè defuistis officio; sive supremum Salve ac Vale dicendum funeri, sive futuris ossibus ac cineribus atque securâ quies tacitis animorum votis adprecanda esset. Quid de illo commemorem, quòd lugentes consanguineos mortui & necessarios sublevando eorum immenso dolori, hunc ipsum in locum deducere iterum promissimâ humanitate voluistis? Magna ista vestra officia sunt. Exequiatores; & plurimas mihi luculentas significationes, tum singularis pietatis, tum acerbissimi doloris, quem vobis viri egregii mors objecit, edere videntur. Et si enim BLUMIUS noster eam perfectionem animi, eos honores ac dignitates virtute atque fortunâ erat consecutus, ut, quamvis viridi ac florente ætate ereptus nobis sit, abundè tamen vixisse ad gloriam existimari possit; nunquam non tamen nobis acerba ac immatura eorum mors solet accidere, quorum vigiliæ ac studia nescio quid eximii atque præclari in publicâ commoda promittebant. Nam qui inertiam vitam, velut pecora, transeunt, quotidie perdunt vivendi causas; at verò qui posteritatem cogitant, qui sui memoriam virtutis operibus meditantur extendere, illis nulla mors non repentina est, ut quæ semper inchoatum aliquid rumpat. Sed quando ille rerum omnium moderator & arbiter DEUS ita nos mortalitatis obligavit legibus, ut simul ostēderet spem melioris longè ac verè divinæ vitæ, in quam transituri essent omnes, qui sanctissima ejus præcepta & instituta fideliter mente custodissent; gratulandum potius nostro videtur BLUMIO, quòd ex-
tur-

turbulento & quieto hęc rerum humanarum, ut sic dicam, salo, in beatum illum ac placidum æternę ac incorruptę quietis atqve tranquillitatis portum euectus est; quàm ut obitum ejus iniquiore animo ferre velimus. Neque enim audiendi sunt, qui immaturos nobis comminiscuntur obitus, qui ante tempus mori miserum clamitant. Quasi verò vitę usura nobis non nisi in longum diem data sit? quasi ad rem pertineat, non quàm benè sed quàm diu aliquis vixerit? Non annis metienda vita, sed actibus est. Nam velut in parvo habitu corporis esse perfectus homo potest; sic in minore temporis modo vita perfecta. Quid illum sexaginta, quid plures anni juvant per imperitiam socordiamve exacti? non diu vixit, diu fuit; imò si rectè calculum ponimus diu mortuus est. Nam ecquid aliud est illud vivere, quàm mori? Decedat igitur quispiam viridis, & antequam effæta senectus eum fato tradat; si boni civis, si boni amici, si boni filii executus est munia, si in nullã vitę parte cessavit, suo tempore mortuus est. Nam ut imperfecta ætas fuerit; attamen vita numeris suis absoluta fuit. Interim tamen non tribuenda tantum venia illis lacrimis, quę viros præstantes, & quibuscum amanter atqve conjunctè viximus, deplorant; sed & summo perè laudanda ac deprædicanda illorum est pietas, qui funera eorum, quacunque ratione fas est, cohonestare instituerunt. Quod quum à vobis abundè præstitum sit, quis inveniri potest, qui non singulares atqve ingentes vobis deberi gratias censeat? Ad quas agendas solvendasque eò quidem magis honestissima BLUMIORUM familia se obligatam intelligit, quò majorem ex isto vestro officio solatii vim in hoc amarissimo suo luctu percepit. Quapropter ita persyadeatis vobis,

Exe-

Exequiatores; me quidem lpondere atqve interprete, nullo non tempore ipsos in id laboraturos sedulò, ut se tam gratos probare possint, quàm vos in ipsos officiosi in præsentiarum esse voluistis. Neqve enim ulli operæ, studio aut labori unqvam parcent, quibus se aut militare vestris commodis, aut honori atqve existimationi consulere posse intelligent.

ORATIO X.

IN FUNERE

D. DANIELIS SENNERTI,
MEDICINE PROF. PUBL.

Quanta nunc Academiam iterum afflixerit clades, quantusqve nos omnes oppresserit dolor, ac mirum in modum confuderit, exempto mortalium coetibus DANIELE SENNERTO, sentire faciliùs, quàm dicere est. Nullum ingenii flumen, nullus verborum apparatus atqve dicendi copia æquare calamitatis istius magnitudinem satis potest, in quam unius viri amissione incidimus. Tot excellentes ejus virtutes, tot in hanc Academiam non modò, sed uniyersam literarum publicam rem, Medicamqve cumprimis, extiterunt merita; tanta exinuitatâ eruditione, quam indefesso labore ac studio paraverat sibi, & tot illustribus monumentis testatam fecerat, tum nostræ Germaniæ, tum ipsis exteris etiam Viri incessit admiratio, ut nulla ullius oratio tot recensendis rebus videatur sufficere, idq; SENNERTO pro maximâ laude sit, quòd, dignè qui laudet, inveniri haud queat. De Cæsare dictum legimus, aut nunqvâ nasci debuisse tam excellèti naturâ

vi-